АКАДЕМІЯ ВЕЙБРИДЖ

СОЛОДКА *руїна*

АЛЕКСАНДРА МУДІ

АЛЕКСАНДРА МУДІ

Солодка руїна

Sweet Ruin

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Otherwords.

Оригінал: Sweet Ruin, Alexandra Moody.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Розділ 1

Дрож пробіг моєю спиною, коли я дивилася, як мамина машина повільно від'їжджає. Тремтіла я не від пронизливого повітря. Радше від неспокою, який я відчувала щоразу, коли доводилося прощатися з мамою.

Я стояла там навіть після того, як її машина зникла в кінці обсадженої деревами алеї, що тяглася від головного шкільного корпусу позаду мене до високих металевих воріт на вході до академії Вейбридж. У повітрі мрячив дрібний дощ, але я його майже не помічала. Мама щойно поїхала, і я не знала, коли побачу її знову.

Було так добре, що вона цими вихідними була у Вейбриджі, але важко було тішитися веселими хвилинами, які ми разом пережили, коли наш вечір на гелловінському карнавалі обернувся цілковитою катастрофою. Вільям Гастінгс мені погрожував, а Ноа вдарив мого батька. Попри минуле наших родин, я завжди відчувала, що якось може знайтися місце для примирення. Але дивовижно, як багато може змінитися за одну ніч. Пекучу лють, що тепер заливала мої жили, коли я думала про Ноа й Вільяма, неможливо було заперечити. Я не уявляла, як витримаю решту навчального року, щодня бачачи Ноа.

Не знаю, скільки я так простояла, дивлячись на під'їзну алею, але дощ уже не просто мрячив. Тепер він падав важкими краплями, обіцяючи ще сильнішу зливу. Я нарешті подумала,

що час іти, але важко було змусити себе піти. Піти означало визнати, що вона справді поїхала.

Я вже так сумувала за мамою. Їй не хотілося їхати сьогодні після всього, що сталося вчора ввечері, але Меттью мусив повернутися до Нью-Йорка зранку, а я завтра, як завжди, мала йти на уроки. Життя не зупинялося, і їй треба було повертатися до свого кафе. І все одно мені хотілося, щоб вона залишилася. Коли вона була поруч, з усім було набагато легше впоратися.

Я поволі почвалала назад до гуртожитків. Повз мене пробігло кілька учнів, намагаючись сховатися від дощу, який припускав дедалі сильніше. Але я до них не приєдналася. Якійсь частині мене подобалося, як він просочується крізь куртку й мочить волосся. Це було щось справжнє, коли все інше здавалося таким нереальним.

Дійшовши до двору між двома гуртожитками, я зупинилася. Я не була певна, що хочу вже повертатися до кімнати. У голові крутилося стільки всього. Мама поїхала, учорашній вечір... мені треба було виговоритися. Була лише одна людина, з якою мені зараз хотілося поговорити, і я зловила себе на тому, що повертаю в бік хлопчачого гуртожитку. Весові, мабуть, не надто хотілося слухати, як я скаржуся на колишнього, але водночас він був одним із найчуйніших і найспокійніших людей, яких я знала, і мені зараз страшенно бракувало його обіймів. Здавалося, вони можуть вилікувати навіть найглибші душевні рани.

Коли двері його кімнати відчинилися, я влетіла йому в обійми.

— Ого, — буркнув він, але не вагаючись міцно мене обійняв. Він тримав мене в обіймах, нічого не питав і не відпускав,

поки я сама нарешті не відпустила його й не відступила на крок.

— Ізобел, із тобою все гаразд? — Він серйозно дивився на мене, взявши за руки й зазираючи в очі. Учора ввечері я коротко поговорила з ним по телефону й сказала, що ми з мамою й Меттью рано пішли з карнавалу, бо вечір видався важкий, але не пояснила чому.

— Усе гаразд, — пробурмотіла я.

— Щось не схоже. Якби я знав, що ти так засмучена, то прийшов би до тебе ще вчора.

— Ні, не переймайся. Не треба було приходити. — Я зітхнула й сіла на його ліжко. — Я просто трохи засмучена, бо мама поїхала додому.

Він із розумінням кивнув і сів поруч, і матрац прогнувся під ним. Він обережно взяв мою руку у свою.

— А вчора? Що сталося?

— Це було жахливо. — Я трохи помовчала, збираючись із думками, а тоді продовжила: — Дід Ноа загнав мене в кут на парковці й погрожував мені. Тоді прийшли Ноа й мій батько, і всі страшенно посварилися. Я думала, гірше вже не буде, але тоді Меттью сказав дещо про тата Ноа, і... — Слова застрягли мені в горлі. Може, якщо не казати цього вголос, то ніби нічого й не було.

— І що? — Вес стиснув мою руку, щоб мене підбадьорити.

— Ноа вдарив мого тата.

— Що він зробив? — Вес здивовано розширив очі.

— Ноа вдарив мого тата, — повторила я. Удруге це прозвучало анітрохи не менш нереально. Я потерла обличчя долонею, бо мене накрила хвиля втоми. — Не знаю, що він собі думав.

— Він останнім часом поводиться дивно, — сказав Вес. — Того вечора на соккерному полі він устряв у бійку. Але це... Це вже зовсім інше. Що твій тато йому сказав?

— Те, чого не слід було казати. Але я все одно не можу повірити, як відреагував Ноа. — Я опустила погляд на свої руки. — Я через усе це така до біса зла. Не знаю, що робитиму, коли знову його побачу.

— Зробиш те, чого не зробив Ноа, і що ти робиш завжди, — сказав Вес, і я підвела на нього очі. — Поведешся шляхетно. Ти, може, і Лафлер, але ти ще й Ґрейс. Очевидно, що Ноа такої якості бракує.

Я злегка всміхнулася йому, але тоді похитала головою.

— То я маю просто це проігнорувати? Він мусить знати, що вчинив жахливо.

— Може, і знає, — знизав плечима Вес. — Може, він перепросить, коли наступного разу тебе побачить.

— Може. — Але я в цьому не була певна. Не після вчорашнього. — І все одно мені трохи хочеться самій йому врізати.

Вес засміявся.

— То вперед. Він точно на це заслуговує. Я просто хочу, щоб ти робила все, від чого на твоє обличчя повернеться усмішка.

Дивлячись Весові в очі, я раптом усвідомила, як мені з ним пощастило. Він був мені добрим другом із першого дня знайомства, але виявилося, що як хлопець він просто неймовірний. Ми офіційно зустрічалися лише тиждень, а мій колишній і родинні драми вже стали нам на заваді. Але Веса це, здавалося, не бентежило. Він просто хотів, щоб я була щаслива.

— І слухай, може, я й упереджений, — продовжив він. — Але моя порада: просто забудь про Ноа. У нього явно якісь проблеми, але він уже не твоя проблема. Твоя проблема — я. — Остан-

ні слова він прошепотів, нахилившись до мого вуха, і я засміялася від лоскоту його подиху на шиї.

— Ти не проблема, — прошепотіла я у відповідь. — Насправді, думаю, ти, можливо, її розв'язок.

Я глибоко вдихнула й трохи розправила плечі, дивлячись на нього. Вес мав рацію. Ноа останнім часом поводився дуже дивно. Після його бійки на соккерному матчі я намагалася його втішити, а він на мене гримнув. Але потім перепросив. Він звалив усе на тиск, який чинив на нього дід. Може, цей тиск знову його дістав, і він зірвався. Це не виправдовувало того, що він зробив, але, може, цього разу він теж перепросить.

— Маєш іще якісь проблеми, які я можу розв'язати? — Низький гуркіт Весового голосу вирвав мене з роздумів. Він досі був нахилений близько до мене, і його карі очі іскрилися.

— Можливо... — відповіла я, опустивши погляд на його губи. Він усміхнувся й почав наближатися. Наші губи от-от мали торкнутися, коли двері кімнати різко розчахнулися.

— Фу, мої очі! — заволав Сойєр.

Вес схопив із ліжка подушку й жбурнув у брата, але Сойєр легко ухилився.

— Ми навіть не цілувалися, — сказав Вес.

— Але збиралися.

— Вочевидь, ні, якщо від тебе щось залежить, — поскаржився Вес. — Я думав, ти в команді «Весобел».

— О, так і є. Але тільки коли мені не треба бути в нашій кімнаті. — Сойєр підморгнув мені й плюхнувся на своє ліжко. Лишалося загадкою, як йому вдавалося там влаштуватися, зважаючи на купу розкиданого по ньому одягу. Вес мав такий вигляд, ніби зараз перетне кімнату, схопить брата й викине його разом із брудною білизною в коридор, але я не хотіла, щоб він

улаштовував сцену. Зрештою, це була й кімната Сойєра, і я не хотіла, щоб через мене йому було в ній незатишно.

— Як минув решту вечора на гелловінському карнавалі? — спитала я Сойєра, перш ніж Вес устиг його вигнати.

— Ну, мій костюм усім сподобався, — відповів Сойєр, анітрохи не зважаючи на те, що явно нам завадив. — Аж замислююся, навіщо я взагалі ходжу в спортзал. Очевидно, моя сойєрівська магія діє на дівчат, хоч би який я мав вигляд.

— Сойєрівська магія? — засміялася я. Щоб пасувати до Весового костюма Тора вчора ввечері, Сойєр одягнувся в товстого Тора з «Месники: Завершення». Вочевидь, на його впевненість у собі з дівчатами це ніяк не вплинуло.

— Ага, сойєрівська магія, вона існує, — відповів він.

— Якщо ти так тішився своїм костюмом, то чого я бачив, як ти бігаєш карнавалом напівголий? — буркнув Вес. Він досі люто дивився на брата, але, здавалося, змирився з тим, що той нікуди не дінеться.

— Ну, я не зняв костюм у баку для занурення, і він намок. Став такий важкий, що довелося його скинути.

— Ти ходив карнавалом без футболки? — спитала я. — Учора було так холодно. Ти здурів?

— Не *аж так* холодно, і в мене був плащ, — знизав плечима Сойєр. — Нічого, якщо я ввімкну телевізор? Хлопці дивляться якийсь фільм у вітальні, а тут гра, яку я хочу подивитися. — Еге ж, Сойєр нікуди не збирався.

— Я однаково вже збиралася йти, — сказала я.

— Тобі не обов'язково йти. — Вес мав розчарований вигляд.

— Усе гаразд. Мені треба повертатися до кімнати. Кресс, мабуть, уже думає, де я.

Він провів мене до дверей і тепло обійняв.

— Вибач за Сойєра. Скажи, якщо захочеш побути разом увечері, — сказав він. — Я можу прийти до тебе в кімнату, або підемо прогуляємося. Що захочеш, я поруч.

— Дякую, — сказала я. — Але, думаю, я впораюся. Ти вже й так підняв мені настрій, а я через усе, що відбувалося, цими вихідними ще й не бралася за домашнє завдання. Ми могли б робити його разом, але ти мене трохи відволікаєш.

— Лише трохи?

Я хитро всміхнулася й заштовхала його назад у кімнату.

— Побачимося.

Я видихнула, рушивши назад до свого гуртожитку. Може, через Веса мені й стало легше щодо Ноа, але я досі сумувала за мамою.

Коли я вийшла надвір, дощ так і не вщух, і, хоч я перебігла двір, злива швидко промочила мій одяг. На щастя, дівчачий гуртожиток був недалеко.

Я майже дійшла до головного входу, коли у вухах задзвенів пронизливий смішок. Я побачила, як із будівлі виходять дві постаті, і заклякла, зрозумівши, що це Ноа й Вероніка.

Довкола лило як із відра, але мої ноги ніби приросли до землі. Рука Ноа невимушено лежала на плечах Вероніки, і кров у мене захолола, коли вона простягнула руку й провела пальцями по його волоссю.

Я не могла відвести погляду. Не могла навіть поворухнутися. Те, як він притискав її до себе, видавало близькість, від якої в мене зупинилося серце. Я лютилася на Ноа за вчорашнє, але в мене однаково все обірвалося всередині, коли я побачила його з дівчиною, щодо якої він казав мені не хвилюватися.

Що з ним не так? Спершу він ударив мого батька, а тепер іще й зійшовся з Веронікою, з усіх можливих дівчат? Вона з такою насолодою намагалася знищити мене цього семестру.

Ноа запевняв, що між ними нічого немає, коли на початку чверті повів на Білий бал її замість мене. Невже це все була брехня? Невже я була так по-дурному закохана в Ноа, що не бачила правди? Судячи з того, як він зараз дивився на Вероніку, так воно й було.

Пекуча лють, яка, як мені здавалося, вщухла після розмови з Весом, повернулася з подвоєною силою. Я почувалася як загнана в кут вулична кицька, і мені знадобилася вся сила волі, щоб не вишкірити зуби й не засичати на нього. Цей хлопець і так завдав мені стільки болю, а тепер іще й це?

Я, може, і накричала б на нього, але шок скував мені язик. Я була така розлючена, що аж тремтіла, і не могла досить швидко зібратися з думками, щоб заговорити. Не допомагало й те, що Вероніка досі трималася за його руку. Я не хотіла дарувати їй задоволення знати, що вони мене зачепили.

Коли Ноа зустрівся зі мною поглядом, він не відвів очей і ніби всміхнувся. Його рука міцніше обхопила плечі Вероніки, і він пригорнув її трохи ближче. Вероніка підхопила гру, куточки її губ піднялися у вдоволеній усмішці, яку вона кинула в мій бік, охоче тулячись до Ноа. Тепер вони просто тицяли мені цим в обличчя.

— Сьогодні було весело. — Вероніка трохи підвищила голос, і я знала, що вона говорить для мене.

— Еге ж, — погодився Ноа. — Я тобі пізніше подзвоню.

Він нахилився й легенько поцілував її в щоку, і я знову відчула крижаний дощ на шкірі. Холод поповз по спині, а мокрий одяг лип до тіла. Усе це ніби навалилося на мене водночас, і я обхопила себе руками, тремтячи.

Вероніка вивільнилася з обіймів Ноа й повернулася до дівчачого гуртожитку, а Ноа натягнув на голову каптур куртки й рушив до хлопчачого корпусу. Він пройшов просто повз мене,

ніби мене там узагалі не було. Я, дурна, думала, що Ноа, може, перепросить, коли наступного разу мене побачить. Що, може, він уже отямився й зрозумів, що геть перейшов межу. Але, вочевидь, натомість він пішов шукати наступний найкращий спосіб зробити мені боляче.

Я була готова прислухатися до Весової поради повестися шляхетно й забути про Ноа. Але зараз це здавалося неможливим. Коли я побачила Ноа з Веронікою, моя лють спалахнула знову. І що більше я думала про те, як Ноа вдарив мого тата, то більше тремтіла від гніву. Невже він справді не збирався перепрошувати? Чому він такий мстивий?

Я рвучко обернулася до нього. Він уже майже дійшов до входу у свій гуртожиток, і я кинулася через двір за ним. Він якраз збирався відчинити двері, але я наздогнала його, уперлася в них долонею й зачинила їх із грюкотом.

— Що з тобою не так? — закричала я.

Він відступив від мене й повільно скинув каптур, звівши одну брову й дивлячись на мене згори вниз. Його очі сповнилися осуду, коли він оглянув моє мокре волосся й одяг.

— Ревнощі тобі не личать, Ізобел.

— Ревнощі? Я про те, що ти вдарив мого батька.

Він схрестив руки на грудях.

— Він образив мого тата.

— І що? Ти тепер усі проблеми розв'язуєш кулаками? — Я похитала головою, дивлячись на нього.

— Якщо чекаєш вибачень, то не дочекаєшся, — сказав він.

— Не в мене ти маєш перепрошувати. Ти винен вибачення моєму батькові.

— Цього точно не буде.

— А що з Веронікою? Ви двоє раптом разом?

— Як я вже казав, ревнощі тобі не личать.

Я була така зла, що мусила стиснути кулаки, щоб стриматися.

— Не знаю, що з тобою відбувається, Ноа, але з мене досить. Я думала, ти не такий. Але, очевидно, ти точнісінько як твій дід.

Він ледь здригнувся, і на мить його погляд відірвався від мого. Я подумала, чи не схаменувся він від моїх слів, але він швидко опанував себе. Його спина випросталася, а вираз обличчя став жорстоким.

— Може, і так. — Він нахилився ближче, височіючи наді мною, але я не відступила й люто дивилася на нього знизу вгору. Між нами було лише кілька сантиметрів, і наші груди здіймалися від емоцій. Я знала, що Ноа лютий так само, як і я, коли він скривився, дивлячись на мене.

— Що? Збираєшся і мені врізати? — спитала я.

— Думаєш, я здатен тебе вдарити?

— Я вже не знаю, на що ти здатен. Я думала, що знаю, хто ти, але тепер бачу, що помилялася.

Ми досі стояли так близько, і повітря ніби палало. Навіть коли я його ненавиділа, між нами був незаперечний зв'язок. Мені хотілося випалити його дотла разом з усіма іншими почуттями, які я відчувала, коли Ноа був поруч.

— Ти вірила в те, у що хотіла вірити про мене, — відповів він. — Я не винен, що ти зробила з мене якогось казкового принца.

— Як я взагалі могла вважати тебе принцом, коли ти так очевидно лиходій? — відповіла я.

Ноа сухо засміявся й відступив від мене.

— Нарешті ти все зрозуміла.

З того, як він на мене дивився, важко було повірити, що я колись була йому небайдужа.

— Просто тримайся подалі від моєї родини, Ноа. Тримайся подалі від мене.

— Саме це я й намагаюся робити.

— От і добре. — Я обернулася й рушила назад під дощ, і лють гнала мене геть від Ноа. Він уже не був тим хлопцем, із яким я зустрічалася лише кілька тижнів тому. Він навіть не був тим хлопцем, який зі мною розійшовся. Тоді він зробив це так неохоче, без жодного опору підкорившись волі діда. А тепер він фізично нападав на членів моєї родини й зі шкіри пнувся, щоб зробити мені боляче.

Щось у ньому ніби змінилося. Лінія, що розділяла нас і наші родини, стала чіткішою, ніж будь-коли. Ноа ненавидів мою родину, і він ненавидів мене. І я була тільки рада відповісти йому тим самим.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/sweet-ruin/